

נגיל ונשיש בזאת התורה, כי היא לנו עוז ואורה

בהתרגשות רבה עד מאד אני יושבת לכתוב מילים אלו, כשמתנגן באוזניי השיר "נגיל ונשיש בזאת התורה", וכשמלווה אותי ההתלהבות שאיתה שרנו, אני ובנות מחזור א' של המדרשה התיכונית, את השיר הזה במשך השנה. איזו זכות זכינו להיפגש, לעבור יחד תהליכים בעלי עומק ומשמעות רוחנית, נפשית וחברתית, תוך כדי בניית מסגרת שבו מתקיימת מדי יום שאיפתנו לעסוק בדברי תורה. ויצירה זו, מפרי עיטן של בנות ט-י שעמלו בשאלות וברעיונות בתורה, מהווה עוד הזדמנות להודות על כל הטוב.

כפי שכתוב בחלק האחורי של הכריכה, ובתפילת נשמת כל חי, אין לנו מספיק מילות תודה לבורא עולם. כל ניסיון אפילו להתחיל מרגיש בלתי אפשרי, כניסיון להיאחז באינסוף. "כי הרבית טובות אליי ... מה אשיב לך ...".

לקב"ה שליחים נאמנים, וגם הם ראויים לתודות גדולות. קודם כל, תודה למר **יקי סעדה**, שהאמין בכל ליבו ושמח שמחה גדולה על עצם הרעיון של מדרשה תיכונית, ונתן משאבים, תמיכה, תשתיות, מסגרת ועידוד בקמפוס המיוחד מאד בגבעת ושינגטון כדי שדבר זה יוכל להתחיל להיפתח ולצמוח כבר בשנת תשפ"ב. לגבי **תרצה בן יצחק**, ראשת אולפנת הללי, תודה על הדאגה לאורך השנה כולה לתלמידות אפיקים, על האמונה בדרך החדשה בקודש, בלימוד ובחינוך, על העזרה באיסוף כוחות ובהתבוננות בסבלנות על התהליך הארוך של בנייה עם שורשים. **לכלל צוות אולפנת הללי**, למורות המקצועיות ולצוות הייעוצי, לצוות ההנהלה והמנהלה, לצוות הפנימייתי, לצוות חדר האוכל – תודה על קבלת פנים וליווי בחום ובשמחה לאורך שנה ראשונה, שהייתה מלאה בהתנסות ולמידה. תודה **להורים** על האימון שנתתם בנו, ועל האוצר הגדול שהפקדתם בידינו – בנותיכם המקסימות.

תודה מיוחדת במינה מגיעה להודיה סליי, מדריכת המדרשה התיכונית בשנתה הראשונה. מקום שקם מחדש הוא מקום שדורש בנייה מדי יום, ולא במישור אחד בלבד אלא בתחומים רבים ומגוונים – בקליטת תלמידות כל אחת ממקום אחר ובשלבם שונים של הלימודים שלהן (הרי אנחנו כותה רב גילאית ט-יא), בגיבוש חברתי, בהנחת יסודות רוחניים, לימודיים, בהרמת פעילויות חברתיות ברוח הקבוצה, במעקב אחרי התכניות האישיות הרבות של הבנות, בעזרה במאמץ הגיוס, בעריכת חוברת זו. אלו היו בנוסף למשימות שעליהם הייתה אחראית בשוטף – לדוגמא, על הפנימייה וכל הקשור אליה מבחינת נהלים, על סדר וניקיון בבית המדרש, על תמיכה בסדרים לפני השיעורים, על חברותות אישיות, על לימוד הדף היומי, על ארגון פעילויות, על מפגשים וקשר עם הבנות מחוץ לשעות בית ספר, על תליית פוסטרים, על השירה והניגון שהכניסה לבית המדרש, על פעילויות בשעות מדריכה, על הכנה לתפילה, ועל החשוב מכל – אוזן קשבת ואוהבת.

ולשותפות שלי ושל הודיה מדי יום, תלמידות יקרות, שעברו שנה במחשבות מתמידות על הדרך לקדם את עולמם האישי והקבוצתי בתורה ובמעשים טובים, שצמחו והעמיקו ולמדו ואהבו – זכותי להיות במחיצתכן, ואשריכן, אתן עושות נחת רוח לבוראיכן!